

*Поворознюк Р. В.,**доктор філологічних наук,**доцент кафедри теорії та практики перекладу з англійської мови**Інституту філології**Київського національного університету імені Тараса Шевченка*

ВІДТВОРЕННЯ АКЦЕНТНО-КОНТАМІНОВАНОГО МОВЛЕННЯ ЯК ПРОБЛЕМА ГРОМАДСЬКОГО ПЕРЕКЛАДУ

Анотація. Громадський переклад розглядається нами як особливий різновид міжмовного й міжкультурного посередництва, з лише йому притаманними фонетично-графологічними особливостями, що впливають із його онтології: 1) він є спрощеною формою послідовного, який здійснюється в діалогічному режимі, 2) переважно виконується *ad hoc* перекладачами, які з огляду на брак фахової підготовки нехтують скорописом і відтворюють репліки комунікантів ледь не послівно, 3) втілює зіткнення двох мовленнєвих культур, адже його застосовують переважно для відтворення комунікації іммігрантів (етнокультурних меншин) із представниками рецептивної культури. Оскільки перекладач неодмінно належить до мовно-культурного середовища однієї зі сторін комунікації, він тяжіє до однієї з вершин комунікативного трикутника. Ми взяли за *мету* дослідити роль такого невід'ємного вияву лінгво-етнічної належності комунікантів, як акцент, у громадському перекладі, де внаслідок онтологічної природи останнього акцент є дуже вагомим детермінантом мовленнєвого твору, а отже, позначається на якості цільового тексту. При цьому було виділено ряд *завдань*: 1) дослідити кореляцію між акцентною вираженістю та зрозумілістю мовленнєвого твору, 2) показати, як формується образ мовця, а отже, і ставлення реципієнта, залежно від фонологічних ознак мовленнєвої творчості, 3) диференціювати етнокультурні й біомедичні різновиди акцентно-контрамованих дискурсів, 4) вказати на механізми, стратегії й тактики, що полегшують завдання громадського перекладача, який відтворює акцентно-контрамований дискурс, 5) запропонувати комплекс вправ, що допоможуть громадському перекладачеві сприймати й відтворювати акцентно-контрамований дискурс. Окремим напрямком досліджень вважаємо відтворення контрамованого мовлення хворих після інсульту, з порушеннями роботи центральної нервової системи та слуху, онкопатологіями та паралічем органів мовлення. Було встановлено, що акцентна вираженість утворює мовленнєвий портрет комуніканта, привносячи із собою широкий спектр імплікованих смислів. Стратегії й тактики відтворення акцентно-контрамованого мовлення, обрані громадським перекладачем, прямо позначаються на комунікативній прагматичності, зближуючи або віддаляючи комунікантів. Таким чином, можна зробити висновок про вагомість перекладацьких рішень та їхнього впливу на результати перекладеної взаємодії, що в парадигмі громадського перекладу завжди має соціо-економічні наслідки.

Ключові слова: громадський переклад, акцентно-контрамоване мовлення, акцентна вираженість, стратегії й тактики перекладу.

Постановка проблеми. Громадський переклад розглядається нами як особливий різновид міжмовного й міжкультурного посередництва, з лише йому притаманними фонетично-графологічними особливостями, що впливають із природи об'єкта нашої студії. Справа в тому, що громадський переклад є спрощеною формою послідовного, який здійснюється в діалогічному режимі. Оскільки завдання з міжмовного відтворення лягає на плечі *ad hoc* перекладачів, вони, з огляду на брак фахової підготовки, нехтують скорописом і відтворюють репліки комунікантів ледь не послівно.

Ще однією іманентною рисою громадського перекладу є зіткнення двох мовленнєвих культур, адже його застосовують переважно для відтворення комунікації іммігрантів (етнокультурних меншин) із представниками рецептивної культури. Оскільки перекладач неодмінно належить до мовно-культурного середовища однієї зі сторін комунікації, він тяжіє до однієї з вершин комунікативного трикутника (лікаря або пацієнта, співробітника державних (соціальних) служб або апліканта, що прагне отримати ту чи іншу послугу (допомогу) тощо). Із вищенаведеного твердження можна гіпотетично екстраполювати основні проблеми фонологічного характеру, які пов'язані з діяльністю громадського перекладача: 1) якщо він тяжіє до іммігранта (представника етнокультурної меншини) силою близькості фонологічних виявів їхнього мовлення, перекладений текст носитиме ознаки інтерференції породжувальної мови L_1 , а отже, становитиме складнощі у сприйнятті представниками рецептивної культури й дуже ймовірно спричинить відсторонення й, можливо, навіть зневагу, 2) якщо ж перекладач тяжіє до представника рецептивної культури, його мовленнєва співтворчість залишиться незрозумілою для візаві, що ретранслюється на емоційному рівні у відчуження або ворожість.

Об'єкт нашого дослідження також пов'язаний із певною дефінітивною проблемою: який мовленнєвий текст (дискурс) вважається акцентно-контрамованим? Цілком логічно, що дане визначення залежатиме від дослідницького фокусу: якщо в центрі студії, як це найчастіше й буває, рецептивна культура (host culture), акцентно-контрамованим вважається неасимільоване мовлення іноземця (представника етнокультурної меншини). Проте змінивши дослідницький фокус і віддавши перевагу чужинній культурі (alien culture), можемо засвідчити яскраву акценту вираженість мовлення представників рецептивної культури, що заважає інтерпретації їхніх мовленнєвих творів, навіть коли іммігрант (представник етнокультурної меншини) є достатньо асимільованим, тобто володіє знаннями лексико-граматичних особливостей рецептивної мови.

Мета і завдання статті. Ми взяли за *мету* дослідити роль такого невід'ємного вияву лінгво-етнічної належності комунікантів, як акцент, у громадському перекладі, де внаслідок онтологічної природи останнього акцент є дуже вагомим детермінантом мовленнєвого твору, а отже, позначається на якості цільового тексту. При цьому було виділено ряд *завдань*: 1) дослідити кореляцію між акцентною вираженістю та зрозумілістю мовленнєвого твору, 2) показати, як формується образ мовця, а отже, й ставлення реципієнта, залежно від фонологічних ознак мовленнєвої творчості, 3) диференціювати етнокультурні й біомедичні різновиди акцентно-контамінованих дискурсів, 4) вказати на механізми, стратегії й тактики, що полегшують завдання громадського перекладача, який відтворює акцентно-контамінований дискурс, 5) запропонувати комплекс вправ, що допоможуть громадському перекладачеві сприймати й відтворювати акцентно-контамінований дискурс.

Виклад основного матеріалу. До найвизначніших ендогенних чинників, які ускладнюють провадження будь-якого усного й, зокрема, громадського перекладу, відносно лінгво-етнічну належність комунікантів. Саме в ній дослідники вбачають причину безлічі комунікативних збоїв і перекладацьких хиб. Так, М. Дж. Мунро та Т.М. Дервінг взяли собі за дослідницьке завдання перевірити, як впливає акцент співрозмовника на сприйняття його слів [7, с. 73–96]. Узвіз двадцяти носіїв англійської мови були представлені правдиві й хибні твердження, які вимовляли англійською десять носіїв даної мови й десять носіїв мандаринського діалекту китайської мови. Слухачі повинні були прокоментувати не тільки складність сприйняття інформації, що впливала з контамінованості аудіального оформлення, а й правдивість, тобто своє суб'єктивне ставлення до уявного мовця.

Результати дослідження засвідчили довше оброблення тверджень, вимовлених із акцентом, нижчу їх доступність, що позірно асоціюється з акцентом адресанта. При цьому обсяги втраченої інформації на пряму залежали від типу, вираженості й частоти відходжень від усталених норм вимови окремих фонетичних сегментів, слів або довших за слова значеннєвих відтінків.

Ми наголошуємо на важливості даної проблеми саме для громадського різновиду усного перекладу, оскільки, за визначенням, громадський переклад спрямований на забезпечення прав соціально незахищених груп населення (емігрантів, представників нацменшин). Загальне гуманістичне спрямування сучасної науки змусило дослідників звернути увагу на відносини рівності й нерівності учасників, що лежать в основі комунікативної ситуації усного перекладу, розстановку сил, що визначається не стільки лінгвістичними, скільки культурними та соціо-економічними характеристиками комунікантів.

Відповідно, дослідники відзначали роздратування, погіршення ставлення, а то й дискримінацію співрозмовника, що говорить із вираженим акцентом [10]. Дана позиція може бути співмірною, хоч і не явно висловленою громадським перекладачем.

Так само цікавими з точки зору усного перекладу виявилися результати ще одного дослідження, присвяченого проблемі декодування реплік, вимовлених адресантами з мандаринським акцентом, адресатами-носіями англійської мови після першого прослуховування [8, с. 289–306]. Останні, хоч і розуміли, про що йдеться, все ж вважали репліки «недоступними» внаслідок зростання тривалості процесу декодування.

Тим часом декодування реплік, вимовлених із акцентом, мало багато спільних рис із стратегіями усного перекладу, зокрема його дедуктивним (top-down) напрямком і колоподібним програванням значеннєвих фрагментів із короткостроковою «оперативною» пам'яті.

У рамках перекладознавчих досліджень, присвячених відтворенню акцентно-контамінованих дискурсів, ключову роль відіграють три категорії: «доступність» (intelligibility), «зрозумілість» (comprehensibility) та «акцентна вираженість» (accentedness). Під «доступністю» розуміють обсяг фактично опанованих значень. Перевірити доступність можна шляхом транскрибування тільки-но почутих слів, речень чи довших відтінків висловлювання. Натомість «зрозумілість» асоціюється із суб'єктивним сприянням адресатів почутих реплік як складних або простих для розуміння. Задля оцінки зрозумілості застосовується шкала Лікерта, за допомогою якої опитуваний фіксує ступінь своєї згоди або незгоди з кожним судженням, від «повністю згоден» до «повністю не згоден». Сума оцінок кожного окремого судження дозволяє виявити налаштування опитуваного з якого-небудь питання.

«Акцентна вираженість» свідчить про контамінацію вимови L_2 внаслідок інтерференції рідної мови (L_1) носія. Акцентна вираженість оцінюється за трьома методиками: шкалою Лікерта, квазібезперервною шкалою (реципієнт водить вбудованим важільцем, а його відповіді фіксуються у відповідній графі на комп'ютері) й бінарною шкалою оцінки з варіантами відповідей «добре» / «погано».

Ефективна діяльність громадського перекладача також на пряму залежить від категорій «експериментального досвіду сприймача» та «семантичного контексту» [3]. Під першою розуміється попередня обізнаність перекладача з L_2 , тим часом як під останньою – ступінь розгорненості й тип семантичної інформації, доступної перекладачеві. При цьому семантичний контекст існує незалежно від аудіальної складової частини, тобто перекладач видобуває значеннєві ядра не тільки із сегментних (окремі звуки) та супрасегментних (наголос, ритм, інтонація) аспектів промови, а й із синтаксичних і дискурсних аспектів оформлення мовленнєвого акту адресанта.

Так, дослідження показали, що громадські перекладачі за умов шумової перешкоди краще розуміли семантично передбачувані речення на кшталт *The actor played the part* (Актор зіграв роль), аніж семантично непередбачувані на кшталт *The lawyer named the road* (Юрист назвав дорогу). Крім того, точність перекладу покращувалася, коли перед першим прослуховуванням мовленнєвого акту адресанта вони отримували семантичні підказки. Так, наприклад, досягалася адекватність відтворення дизартричної мови, тобто розладів членороздільної мови, вимови, що набуває особливої актуальності в царині медичного перекладу.

Дизартрична мова зазвичай неясна, змазана, глуха, для її характеристики використовують вираз «нібито каша в роті». У важких випадках мова перетворюється на деяку подобу мукання й стає зовсім незрозумілою, а іноді будь-яке формування мовного звуку абсолютно неможливе. Такі крайні, найбільш важкі дизартрії носять назву «анартрія», тобто повна неможливість говорити, за збереження слуху й розуміння мови (збереження імпресивної мови). Дизартрії виникають у результаті ураження виконавчого апарату мови з тією чи іншою локалізацією ураження в центральній нервовій системі [1, с. 219–230].

Водночас дослідники не проводять паралель між розумінням семантичного контексту (продукту фонових знань, тобто очікувань, породжуваних досвідом контактів із реальною дійсністю (діада «правда-неправда») й очікувань, породжуваних семантичною значеннєвістю (діада «осмислений – безглуздий»)) і володінням лексичним матеріалом L_2 .

Для громадського перекладу у сфері медицини також важливо, до якого табору належить перекладач – професійних (обізнаних із термінологією, обдарованих розвинутою референційною компетенцією) чи *ad hoc* перекладачів. Останні схильні применшувати складності інтерпретації акцентно-контамінованої мови, особливо якщо вона містить велику частку термінологічних одиниць. Це можна пояснити тим, що силою недостатньо розвинутої референційної компетенції *ad hoc* перекладачі не можуть адекватно оцінити ефективність свого відтворення.

Окремим аспектом даної проблеми є стратегія тлумачення, яку нерідко застосовують громадські перекладачі, аби донести смисл значеннєвих кернів до реципієнта. До найбільш поширених, проте не завжди дієвих тактик у межах стратегії тлумачення належать: парафраза («те, в чому ви кип'ятите воду» замість *kettle*), наближення (апроксимація), тобто вживання «штор» на позначення *blinds*, бо перекладач не знає або забув слово «жалюзі», спрощення (вulgаризація), тобто переказ репліки простішими словами. Дані тактики формують прагматичну або прагмалінгвістичну складову частину комунікації, й тому можуть застосовуватися для попередження й усунення комунікативних бар'єрів, посилення семантичного контексту за умови ускладненого розуміння акцентно-контамінованого дискурсу.

Застосування стратегії тлумачення є, перш за все, інстинктивним бажанням громадського перекладача виявити свою прихильність до реципієнта, що нерідко належить до тієї самої лінгвоетнічної групи, що й сам перекладач. У такому разі спостерігаються два різновиди налаштування (*alignment*) громадського перекладача до адресанта й адресата мовленнєвого акту, а також, у більш широкому розумінні, до L_2 . На етапі мовленнєвого контакту з адресантом громадський перекладач, що володіє L_2 у достатньому для виконання професійних обов'язків обсязі, виявляє налаштування Native+Non-Native (N-NN), на етапі ж мовленнєвого контакту з адресатом – Non-Native+Non-Native (NN1-NN1), тобто співрозмовники поділяють єдине лінгвоетнічне походження, однак обмежене (перекладач) або нульове (адресат) налаштування до L_2 .

Ураховуючи те, що на міжнародній комунікативній арені англійська мова все частіше лунає з вуст осіб, які володіють нею лише (в найкращому випадку) як другою, а число носіїв англійської тоне в океані неангломовних комунікантів, громадським перекладачам все частіше доводиться миритися з відсутністю інваріанта мовленнєвих сигналів у когнітивно-лінгвістичній мапі інформаційної репрезентації. Варіативність пояснюється як злиттям англійської звукової структури зі структурою рідної мови носія-іммігранта, так і менш вираженою внутрішньою послідовністю, що досягає критичного рівня з тим, як іммігрант заглиблюється в рецептивну мовленнєву культуру (тобто покращує володіння L_2). Натомість типовою проблемою громадських перекладачів є те, що вони за рівнем опанування граматичних, лексичних, навіть стилістичних особливостей L_2 наближаються до носіїв L_1 , проте за акцентними характеристиками ближчі до іммігрантського осередку, що змушує

їх переходити на креолізований штаб L_2 із метою забезпечити кращу зрозумілість (доступність) викладу.

Опанування фонетичної інформації, закладеної в мовленнєвому акті, що підлягає перекладу, тісно пов'язане з розпізнаванням голосу. Так, вже маючи досвід попереднього спілкування з пацієнтом, медичні перекладачі, очевидно, послуговувалися закодованою в довготривалій пам'яті базою даних індивідуального мовця, яка уможлилювала розуміння щойно вимовлених слів, почутих перекладачем уперше [4].

Задля дослідження індивідуальних відмінностей вимови в царині громадської транслятології пропонується послуговуватися трьома категоріями: «варіабельність» (тобто флуктуація характеристик одного об'єкта), «варіативність» (тобто множинність варіантів, що виникає внаслідок впливу зовнішніх чинників) та *variance* (або відхилення від загальноприйнятої норми). Ці категорії дають повне уявлення про те, як особливості вимовляння окремих звуків або швидкість мовлення сприяє на сприйняття й, опосередковано, на якість перекладу [14, с. 327–358].

Варіативність вимови може бути як специфічною рисою носіїв певної L_1 (загальновідомо те, як складно японцям розрізнити й відтворювати звуки /r/ та /l/), так і універсальною для всіх неангломовних комунікантів (сповільнене мовлення, навіть у поєднанні з правильним вживанням слів і граматичних конструкцій, створює враження акцентно-контамінованого викладу).

Успішність перекладачевого сприйняття акцентно-контамінованого мовлення напряму впливає з його лінгвальних очікувань, тобто ступеню ознайомленості з подібними різновидами мовленнєвої творчості комунікантів. Що глибшою є ознайомленість, то ширшим, масштабнішим уявляється горизонт очікувань, який і формує механізм антиципації, надзвичайно важливий детермінант якості громадського перекладу. У застосуванні до перекладацької царини, за визначенням Л.Л. Нелюбіна, антиципація є «передбаченням; дією, властивою такому мовленнєвому механізму, як імовірнісне прогнозування» [2: с. 21]. У свою чергу, ймовірнісне прогнозування – це «мовленнєвий механізм, здатний передбачати появу тих чи інших елементів у рецептивній мові. Таке прогнозування може спостерігатися на різних рівнях мови, й воно визначається мовними і смисловими факторами. До мовних факторів належать правила орфографії й граматики, узус, а також структурне оформлення фразеологічних одиниць. До смислових факторів – ситуативна інформація й контекст» [2, с. 28].

Саме завдяки механізмам антиципації й імовірнісного прогнозування медичний перекладач правильно відтворює міжмовні омоніми (Л. Хаффнер ілюструє їх діадою *anos* та *ānos*), партитивні анатомічні номінації (*canilla*, що загалом означає голілку, але в мексиканському діалекті ще й зап'ясток) [6, с. 258], а також виправляє помилку, припущену носіями англійської у вживанні терміна *hyperbaric chamber* («барокамера»):

He was sent to the hyperbolic chamber [12, с. 643].

Та окрім лінгвальних очікувань, рішеннями громадського перекладача нерідко керують і соціальні. Це підтвердила методика «підігнаної личини» («*matched-guise*»), яка полягає у програванні одного й того самого запису мовленнєвого відтинка в поєднанні зі статичним зображенням представника азійської раси та представника європеїдної раси. Навіть за умови стан-

дартного американо-англійського акценту, носії такого самого регіонального варіанту англійської мови скаржилися на більшу акцентну контамінованість, бачачи перед собою зображення представника азійської раси, та робили більше помилок під час транскрибування мовленнєвого відтинка. Натомість, якщо азійську зовнішність супроводжував китайський акцент (тобто візуальний й лінгвальний образ (личина) мовця збігалися), помилок спостерігалось набагато менше [5, с. 707–729].

Екстраполюючи отримані результати на діяльність громадського перекладача, можна зробити припущення, що соціальні очікування є ключем до розуміння мовлення недостатньо асимільованих до рецептивного середовища іммігрантів. Так само індивідуальне оцінювання точності відтворення мовленнєвого відтинка радше залежатиме від суб'єктивної емпатії з іммігрантом, аніж від частки відтворених мовних одиниць [9, с. 42–46].

Методологічним підґрунтям розвитку навичок із розпізнавання й відтворення акцентно-контамінованого мовлення для громадських перекладачів служать крос-модальні верифікаційні вправи (наприклад, перекладач-початківець прослуховує відтинки мовлення й повинен розпізнати графічну форму останньої вимовленої лексичної одиниці), аудіювання (прослуховування й переказ коротких (до 1 хвилини) відтинків акцентно-контамінованого мовлення) [11, с. 42–51].

Окремим напрямком, що набирає особливої ваги в медичному перекладі, вважаємо відтворення мовлення людей із порушеннями слуху, комп'ютерно-синтезованого мовлення хворих із онкопатологіями та паралічем органів мовлення, а також вокалізованого мовлення пацієнтів із кохлеарними імплантатами. В усіх описаних випадках тренування дедуктивного (top-down) перекладацького аналізу в поєднанні з імовірнісним прогнозуванням і антиципацією вірогідно покращували точність відтворення.

Так само вправи із транскрибування акцентно-контамінованого мовлення допомагають громадським перекладачам опанувати як окремі акценти, так і цілі групи непов'язаних між собою мовленнєвих інтерференцій. Зокрема, тренуючись записувати усні репліки носіїв мандаринської або французької, що намагаються говорити англійською мовою, громадський перекладач стає більш вправним у відтворенні китайської, корейської, тайської й гватемальського варіанту іспанської мови [13, с. 510–540].

Висновки. Відтворення акцентно-контамінованого мовлення є невід'ємною частиною діяльності громадського перекладача, що пояснюється онтологічною специфікою даного різновиду міжмовного й міжкультурного посередництва, адже принаймні один із реципієнтів цільового тексту є іммігрантом. Додаткові труднощі створює діалогічний характер комунікації й брак досвіду в царині перекладацького нотування (скоропису).

Стратегії відтворення акцентно-контамінованого мовлення, обрані громадським перекладачем, прямо позначаються на комунікативній прагматичі, зближуючи або віддаляючи комунікантів. Таким чином, можна зробити висновок про вагомість перекладацьких рішень та їхнього впливу на результати перекладеної взаємодії, що в парадигмі громадського перекладу завжди має соціоекономічні наслідки.

Акцентна вираженість утворює мовленнєвий портрет комуніканта, привносячи із собою широкий спектр імплікованих смислів. Вона, безумовно, визначає ставлення перекладача до учасників комунікативного трикутника, а також уможлиблює

коректне (або хибне) прогнозування результатів перекладацької діяльності з осягнення й відтворення тексту.

Окремим напрямком досліджень вважаємо відтворення контамінованого мовлення хворих після інсульту, з порушеннями роботи центральної нервової системи та слуху, онкопатологіями та паралічем органів мовлення. У такому разі на авансцену громадського перекладу виходить антропоцентрична складова частина, а перекладач перетворюється на транслятора біомедичних смислів, що бере активну участь у процесах діагностики, лікування й реабілітації.

В арсеналі вправ, покликаних навчити громадського перекладача опанувати й відтворювати акцентно-контамінований дискурс, чільне місце посідають тренування дедуктивного (top-down) перекладацького аналізу в поєднанні з імовірнісним прогнозуванням і антиципацією. Найбільш ефективними виявляються крос-модальні верифікаційні вправи, аудіювання та вправи з транскрибування акцентно-контамінованого мовлення.

Література:

1. Лопатина Л.В. Проявления и диагностика фонетических нарушений при стертой дизартрии. *Известия РГПУ им. А.И. Герцена*. 2006. № 14. С. 219–230.
2. Нелюбин Л.Л. Толковый переводоведческий словарь. Москва : Флинта : Наука, 2008. 320 с.
3. Baese-Berk, Melissa M., Bradlow, Ann R. Accent-independent adaptation to foreign accented speech. *The Journal of the Acoustical Society of America*. 2013. 133(3). EL174. URL : <https://asa.scitation.org/doi/10.1121/1.4789864>.
4. Baese-Berk, Melissa M., Morrill, Tuuli H. Speaking rate consistency in native and non-native speakers of English. *The Journal of the Acoustical Society of America*. 2015. 138(3). EL223. URL : <https://asa.scitation.org/doi/10.1121/1.4929622>.
5. Bradlow, Ann R., Bent, Tessa. Perceptual Adaptation to Non-Native Speech. *Cognition*. 2008. 106(2). P. 707–729.
6. Haffner L. Cross-cultural medicine: a decade later. *The Western Journal of Medicine*. Sept, 1992. Vol. 157. P. 255–259. URL : <http://cms.cerritos.edu/uploads/cmaldonado/translation.pdf>.
7. Munro, Murray J., Derwing. Tracey M. Foreign Accent, Comprehensibility, and Intelligibility in the Speech of Second Language Learners. *Language Learning*. 1995. 45(1). P. 73–97.
8. Munro, Murray J., Derwing. Tracey M. Processing Time, Accent, and Comprehensibility in the Perception of Native and Foreign-Accented Speech. *Language and Speech*. 1995. 38(3). P. 289–306.
9. Nygaard L. C., Sommers M. S., Pisoni D. B. Speech Perception as a Talker-Contingent Process. *Psychological Science*. 1994. 5(1). P. 42–46.
10. Rubin Donald L. Nonlanguage factors affecting undergraduates' judgments of nonnative English-speaking teaching assistants. *Research in Higher Education*. 1992. 33(4). P. 511–531.
11. Sheppard, Beth E., Elliott, Nancy C., Baese-Berk, Melissa M. Comprehensibility and intelligibility of international student speech: Comparing perceptions of university EAP instructors and content faculty. *Journal of English for Academic Purposes*. 2017. 26. P. 42–51.
12. The Art of Medical Interpreting. 3rd edition. Cross-Cultural Communication Systems, Inc., 2009. 892 pp.
13. Van Engen, K. J., Baese-Berk, M., Baker, R. E., et al. The Wildcat Corpus of Native-and Foreign-accented English: Communicative Efficiency across Conversational Dyads with Varying Language Alignment Profiles. *Language and Speech*. 2010. 53(4). P. 510–540.
14. Vaughn, C, Baese-Berk, M, Idemaru, K. Re-Examining Phonetic Variability in Native and Non-Native Speech. *Phonetica*. 2019. 76. P. 327–358.

Povoroznyuk R. Rendering the accent-contaminated speech as an issue of community interpreting

Summary. Community interpreting is viewed as a special variety of interlingual and intercultural mediation with its immanent phono-graphemic features arising out of its ontology: 1) it is a simplified form of a consecutive interpreting performed in a dialogic mode; 2) it is predominantly executed by the ad hoc interpreters who, due to their lack of professional training, neglect the shorthand and render the cues almost word-by-word; 3) it manifests a clash of two discourse cultures, as it is used to reproduce communication between immigrants (ethnocultural minorities) and recipient culture representatives. As the community interpreter inevitably belongs to a linguocultural community of one of the parties, he/she gravitates towards one of the apices of communicative triangle. Our aim was to study the role such an inalienable manifestation of the communicants' linguoethnic origin as accent plays in the community interpreting where, due to the latter's ontological nature, accent is an important determinant of a spoken text and turns out to reflect on the target text's quality. We have set a number of tasks: 1) to examine a correlation between an accent pronouncedness and a spoken text's comprehensibility; 2) to show how the speaker's

image and resulting recipient's attitude is formed, taking into account the phonological features of a spoken creation; 3) to differentiate between the ethnocultural and biomedical varieties of accent-contaminated discourse; 4) to point out the mechanisms, strategies and tactics enabling the community interpreter to process and reproduce the accent-contaminated discourse. A special ramification of our study is rendering contaminated discourse of the stroke patients, subjects with central nervous system (CNS) and hearing disorders, cancers and paralysis of speech organs. It was revealed that accent pronouncedness creates a speech portrait and brings in a wide spectrum of implied meanings. Strategies and tactics of rendering accent-contaminated discourse chosen by the interpreter directly affect the communicative pragmatics, either bringing the communicants closer or separating them. Thus, we may draw a conclusion that the interpreter's decisions are very important and influence the results of the interpreted interaction, that in the paradigm of community interpreting are forever associated with socio-economic outcomes.

Key words: community interpreting, accent-contaminated discourse, accent pronouncedness, strategies and tactics of interpreting.